et kui küllamehhed ühhe asja pärrast tüllisse läksid, siis piddid enne weel ühhe ausa jumalakartlikko mehhe jure minnema, kel rioleppitaja nimmi olli, omma ammeti polest. Kai siis temma ei sanud neid heaga leppitatud, siis läks se assi wallakohto ette.

Kord tullid kaks küllameest temma jure teine teise peale kaebama. Ta tundis ärra, et selle tühja asja pärrast ei maksnud kohhut käia, ja ütles: „Leppige parreminne ärra!“ — Ei naad tahtnud, ütlesid möllemad; „Lähme kohtusse!“

Siis se wanna aus mees ütles: „No olgo siis nenda, agga pallume ommeti weel kord ühtlase ühhe Issa meie óige südda mest!“ — Wõttis omma mütsikesse peast, panni käed risti, ja pallus ligutawa healega sedda palwet, mis meie Issand Jesus Kristus meid on õppetanud palluma.

Sai lõppetusse Amen õelnud, küssis teise käest: „Kas lähhed kohtusse?“ — Temma ütles: „Ma leppin ärra!“ — Küssis teise käest: „Kas lähhed kohtusse?“ — Se wastas: „Minna leppin ka ärra!“ —

Lõid kät se peale, riid otsas: Jummala inglitel hea meel taewas.

* * *

Kohtowannemad saatsid kord ühhe rioasja selletamisse pärrast ühhe mehhe õppetaja jure, et se piddi tedda Jummala sannast maenitsema, et ta mitte kurjaste ei waõnu! —

Õppetaja tundis kohhe mehhe juttust ärra, et ta üks pettis kelm olli, ja maenitses tedda heaga ja kurjaga. — Ei ühtegi, mees jäi selle peale, et ta tahtis wanduda, et temma tuõnistus olli õige. Ja ommeti läks temma nággo seal jures walgeks kui sein, ja isse wärrises kui hawaleht.

Wimaks ütles õppetaja: „Panne käed risti, lasse põlwili mahha, pallu minnoga üks Issa meie Jummala pühha palge ees.“

Õppetaja pallus palwe otsa, küssis: „Kas tahhad kohto ees wanduda?“ —